

Arrest

nr. 161 157 van 1 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 maart 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 september 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 2 oktober 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 12/03/2015 werd ingediend door:

Naam: L.(...)

Voornaam: G.(...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden twee aanslagbiljetten voorgelegd, eentje betreffende inkomstenjaar 2012 en eentje betreffende inkomstenjaar 2013, alsook de huurovereenkomst van een drankgelegenheid te Gent en bijhorend drankenafnameakkoord op naam van de referentiepersoon.

Uit het geheel van deze bewijsstukken wenst de referentiepersoon vermoedelijk aan te tonen een inkomen uit een zelfstandige activiteit te hebben. Deze bewijsdocumenten gaan echter te ver in de tijd terug om er wat dan ook te kunnen van afleiden.

Vooreerst met betrekking tot het eigenlijke bestaan van de zelfstandige activiteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent. Bij gebrek aan een volledige uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, kan dit niet op objectieve wijze worden vastgesteld.

Verder met betrekking tot de heden beschikbare bestaansmiddelen werd evenmin iets meegedeeld. Dus zelfs indien de Belgische referentiepersoon nog steeds zelfstandige zou zijn, ontbreken de nodige bewijsstukken om te kunnen vaststellen of hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt opdat betrokkene er verblijfsrecht zou kunnen aan ontlenen. Er kan, bij gebrek aan informatie, niet worden nagegaan of aan de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “bijlage 20”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226 182). Eén en ander blijkt ook uit de bewoordingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), waarin het volgende wordt bepaald: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

2.2. In een tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat verweerder stelt dat verzoekster onvoldoende bewijsstukken heeft neergelegd.

Dat inderdaad verzoekster een aanslagbiljet, welke betrekking heeft op het jaar 2013, van de Belgische referentiepersoon, heeft neergelegd.

Dat het immers het voor verzoekster niet mogelijk was een recenter aanslagbiljet van haar echtgenoot neer te leggen.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster heeft nagelaten een recenter aanslagbiljet neer te leggen nu verzoekster gewoon in de onmogelijkheid verkeerde deze neer te leggen gezien deze nog in hun bezit is.

Dat verzoekster in elk geval opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende/recente stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Verzoekster wordt door verweerder verweten nagelaten te hebben zijn aanvraag te actualiseren.

Dat verzoekster evenwel door verweerder de mogelijkheid zelfs niet werd geboden zijn aanvraag te actualiseren.

2.2

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.3. Waar verzoekster de schending inroept van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196 182; RvS 4 april 2007, nr. 169 748).

2.4. De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, los van een wettelijke bepaling, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing kan echter bezwaarlijk worden aanzien als een maatregel zoals hiervoor bedoeld aangezien deze niet is gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij heeft haar standpunt kunnen uiteenzetten en heeft de

mogelijkheid gehad om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cf. RvS, 21 september 2009, nr. 196 233).

2.5. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. In de bestreden beslissing wordt onder andere verwezen naar het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.9. Blijkens het administratief dossier had verzoekster als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon de belastingaangifte voor 2014, een aanslagbiljet betreffende de inkomstenjaren 2012 en 2013, en een huurovereenkomst/drankafname-akkoord van 2007 neergelegd.

2.10. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat de bewijsdocumenten te ver terug gaan in de tijd om er wat dan ook van te kunnen afleiden. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris blijkt niet dat de referentiepersoon thans nog een zelfstandige activiteit uitoefent en werd niets meegedeeld betreffende de actuele beschikbare bestaansmiddelen.

2.11. In haar tweede middel beperkt verzoekster zich tot de blote bewering dat het niet mogelijk was recentere stukken neer te leggen betreffende de bestaansmiddelen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende op 12 maart 2015 (zie punt 1.1), zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij stukken neerlegt die toelaten de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minstens op dat ogenblik in te schatten. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij de gegevens die betrekking hebben op de inkomsten van 2012 en 2013 niet in aanmerking neemt om de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende bewezen te achten. Verzoekster mag ook niet verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar zou vragen haar dossier te actualiseren aangezien zij zelf diende te weten dat inkomsten van 2013 bezwaarlijk voldoende actueel kunnen worden genoemd ter ondersteuning van een aanvraag van 2015.

Tevens dient te worden aangestipt dat de bewijsvoering met betrekking tot de bestaansmiddelen in beginsel vrij is, zodat de onmogelijkheid om een aanslagbiljet van recentere datum neer te leggen verzoekster niet vrijstelt van haar verantwoordelijkheid om op een andere manier de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen. In de beslissing wordt daarom terecht geconcludeerd dat *“bij gebrek aan informatie, niet (kan) worden nagegaan of aan de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is voldaan”*.

2.12. Waar verzoekster zich beklagt over het feit dat geen behoefteanalyse werd doorgevoerd zoals bedoeld in artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelde dat *“(n)ergens uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent. Bij gebrek aan een volledige uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, kan dit niet op objectieve wijze worden vastgesteld”* en dat *“met betrekking tot de heden beschikbare bestaansmiddelen werd evenmin iets meegedeeld”*. Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, bestaat er voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse (cf. RvS 11 juli 2013, nr. 223 807) zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of op kennelijk onredelijke wijze gebruik zou hebben gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid. Er kan geen schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging worden vastgesteld. Verzoekster heeft geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar derde middel het volgende:

“(…)Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat (...) de zorgvuldigheidsverplichting (...) door verweerder ernstig werd geschonden

(...)

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig (...) art. 74/13 Vw., geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met (...) het art. 74/13 Vw. geen enkele afweging is gebeurd.”

2.15. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.16. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gaat gepaard met een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Dit bevel is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat de termijn van legaal verblijf van verzoekster in België zou zijn verstreken.

2.17. De Raad stelt vast dat verzoekster op 12 maart 2015 een aanvraag indiende in functie van haar Belgische echtgenoot, waarmee zij blijkens de gegevens van het administratief dossier op 24 september 2013 te Gent in het huwelijk trad en dat voormeld artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met het gezins- en familieleven.

2.18. Verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij oppert dat er geen enkele afweging is gebeurd en dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet met de vereiste zorgvuldigheid te werk is gegaan. Ook in haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij nergens in op de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.19. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens, die wijzen op het bestaan van een gezinsleven in België in hoofde van verzoekster, rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de beslissing tot verwijdering. Terloops stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM uit het eerste middel in haar nota met opmerkingen wel een aantal *a posteriori*-overwegingen wijdt aan het gezinsleven van verzoekster. Deze zijn echter niet van aard om de onzorgvuldigheid in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet te herstellen.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien het eerste middel, waarin een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd eveneens gericht lijkt tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, kan de bespreking ervan niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding geven.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN